

Ljubljana

AVE MARIA

ŠTEV. (No.) 26.

DECEMBER 24, 1921.

LETO (Vol.) XIII.

"AVE MARIA"

Izhaja vsako drugo soboto—Published every second Saturday by

FRANCISCAN FATHERS

In the interest of the Order of St. Francis

1852 West 22nd Place

CHICAGO, ILL.

Naročnina \$3.00 na leto.—Subscription Price \$3.00 per year.

Entered as second-class matter Oct. 20, 1919 at the post office at Chicago, Ill., under the Act of March 3, 1879. Acceptance for mailing at the special rate of postage provided for in Section 1103, Act of October 3, 1917, authorized on October 25, 1919.

Naši zastopniki.

Ki so pooblašteni pobirati naročnino za "Ave Maria", "Glasnik Presvetega Srca Jezusovega", "Edinost", "Koledar Ave Maria", molitvenike in druge knjige ter vse tiskovine.

OHIO.

Baberton, Ohio.—Mr. Frank Zupančič, Mr. Joseph Lekšan.

Newburg, Ohio.—Rev. J. J. Oman, Mr. Jakob Resnik.

Cleveland, Ohio.—Mr. Frank Suhadolnik, Mr. Anton Strniša, Mr. Joseph Meglich, Mr. Rudolph Cerkvenik, Rev. J. Miklavčič, Mrs. Ivanka Gaspari.

Bedford, Ohio.—Mr. Frank Stavec.
Collinwood, Ohio.—Mr. John Mesec.
Nottingham, Ohio.—Miss Mary Mevzek.
Lorain, Ohio.—Miss Frances Bombach.

PENNSYLVANIA.

Ambridge, Pa.—Mrs. Jennie Svegel.
Beadling, Pa.—Mr. N. Simonič.
Braddock, Pa.—Mr. Joseph Lesjak.
Bridgeville, Pa.—Miss Elizabeth Pogacnik.

Burdine, Pa.—Mr. John Krek.
Canonsburg, Pa.—Mr. Mihael Tomšič, Mr. John Pelhan, Mrs. Mary Bevc, Miss F. Mohorič.
Forest City, Pa.—Mrs. Anna Grčman, Miss Mary Svete.

Johnstown, Pa.—Mr. Andrew Tomec.
Olyphant, Pa.—Miss Mary Zorc.
Pittsburgh, Pa.—Mr. John Golobič, Mr. J. Bojanc, Mr. Geo. Weselich.

Steelton, Pa.—Mr. Anton Malesich.
Export, Pa.—Mr. Jakob Rink.
So. Bethlehem, Pa.—Mr. J. Korpivšek.

MINNESOTA.

Gilbert, Minn.—Mrs. A. Preglet.
Aurora, Minn.—Mrs. E. Smolich.
Biwabik, Minn.—Mr. Frank Globokar.

Chisholm, Minn.—Mrs. Barbara Globočnik, Rev. J. E. Schiffrer.
Ely, Minn.—Mr. Jos. Peshel, Mr. J. Otrin.

Eveleth, Minn.—Mrs. Frances Gregorich.
Greaney, Minn.—Mrs. U. Babich.
New Duluth, Minn.—Mr. M. Spehar, Rev. A. Pirnat.

Rice, Minn.—Rev. John Trobec.
Soudan, Minn.—Mr. John Loushin.
Virginia, Minn.—Mrs. Rosie Tishel.
Tower in Soudan, Minn.—Mrs. F. Loushin.

McKinly, Minn.—Mrs. A. Hegler.

ILLINOIS.

Aurora, Ill.—Mrs. M. Vesel.
Chicago, Ill.—Mr. Leo Mladich, Mr. Fr. Koren, Mr. Andrew Glavach.
Joliet, Ill.—Mr. Marko Bluth, Mr. Joseph F. Muhich.

La Salle, Ill.—Mr. Frank Mišjak.
North Chicago in Waukegan, Ill.—Mr. Joseph Drashler, Mr. J. Kosir.
Springfield, Ill.—Mrs. C. Andrews.
Bradley, Ill.—Mr. M. Smoley.

Milwaukee, Wis.—Mr. Steve Hojnik, Miss Mary Mohorko.
Sheboygan, Wis.—Mr. M. Progar.
Willard, Wis.—Mr. Frank Perovšek.
Brooklyn, N. Y.—Mr. Jos. Skrabe.
Newark, N. J.—Mrs. Johana Mevzek.
New York, N. Y.—Very Rev. Benigen Snaj O. F. M.

Denver, Colo.—Mr. Jos. Pavlakovič.
Pueblo, Colo.—Rev. P. Cyril O. S. B., Mrs. J. Meglen.

Indianapolis, Ind.—Mr. Louis Komlanc, Mr. Frank Markič.

Thomas, West Va.—Mr. John Lahajnar, Mrs. M. Bulich.

Calumet, Mich.—Mr. J. Musich, Mrs.

Frances Plautz.
Iron Mountain, Mich.—Mr. A. Berce.
Detroit, Mich.—Mrs. A. Banks.
Bridgeport, Conn.—Rev. M. J. Golob.
Frontenac, Kans.—Mr. Martin Chanzel.
Kansas City, Kans.—Mr. Peter Majerle.
Dodson, Md.—Mr. Jernej Intihar.
East Helena, Mont.—Mrs. Frances Ambro.
St. Louis, Mo.—Mr. John Mihelich.
So. Omaha, Nebr.—Mrs. M. Petrasich.
Valley, Wash.—Mrs. Mary Swan.
Rock Springs, Wyo.—Miss Apolonia Mrak.

J. J. PETROVCHICH

SLOVENSKI

Javni Notar

1920 W. 22nd Street

CHICAGO, ILL.

DR. JAMES W. MALLY.

EDINI SLOVENSKI ZOBOZDRAVNIK

6127 St. Clair Avenue CLEVELAND, O.

Randolf: 3711.

ŠTEV. (No.) 26. DECEMBER 24. 1921. LETO (VOL.) XIII

Naročnina za celo leto s koledarjem za Ameriko \$3.00. Za Evropo \$3.50.
 Naročnina za pol leta za Ameriko \$1.50

List v obrambo sv. vere med ameriškimi Slovenci.

Ob koncu leta.

Današnja številka je zadnja letošnjega leta. S prihodnjo številko nastopamo že 14. letnik našega obstanka. Kakor vsako leto, tako se tudi letos ob sklepu leta prav iskreno zahvaljujemo najprej Bogu za obilne dokaze svoje milosti in svojo pomoč pri našem težkem delu za njegovo čast in za blagor bližnjega.

Enako se javno zahvaljujemo preblazeni Devici Mariji za posebne dokaze njene pomoči in njenega varstva letošnje leto. Če smo kedaj preje čutili očitno njeno pomoč — in to je bilo pogosto, — smo to čutili posebno očitno letos.

Med ameriškimi Slovenci je bil že leta nazaj hudobni duh s svojimi hlapci in s svojim delom posebno močan. To čutijo vsi slovenski duhovniki in to čutijo vsi slovenski verni katoliki. Slabo med nami se je samo širilo, je samo rastle in naraščalo. Za dobro, kar je bilo dobrega, se je bilo treba truditi, je zahtevalo velikanskih žrtev, je bilo le malo sotrudnikov, veliko pa nasprotnikov in uničevalcev. Zato tudi vse naše delo teh 14 let ni bilo družega kakor neprestan boj. Kakor Izraelci, ki so si po babilonski sužnosti zidali nazaj svoj tempelj in svoje mesto, tako smo morali tudi mi celi ta čas z roko pisati in delati in bodriti svoje še dobre in zveste rojake, z drugo smo se morali pa braniti neprestano proti najrazličnejšim sovragom.

Posebno hudi so bili letos. Dobili so zaveznike tam, kjer se tega nismo nadejali, kjer bi tega nikdar ne bili pričakovali in bi nihče ne mislil. In vendar smo jih. In napad proti nam se je vršil od zunaj in znotraj. Črni oblaki so se zbrali nad našim podjetjem, ki so pretili uničiti vse.

Bali smo se nekoliko. Toda ne preveč. Teh štiri-najst let smo se namreč naučili pred vsem enega — trdnega zaupanja na Marijo! Obljubili smo, da se ji bomo na koncu leta javno v listu zahvalili in nekoliko namignili čitateljem o teh bojih in nasprotovanjih, ako zmaga-mo, ako Marija obvaruje svoje delo.

In res, nismo se tudi sedaj varali. Po nekoliko mesecih grenkih ur, obrekovanja, sumničenja, tožarjenja in tajnih spletkarij, je vse skupaj padlo v nič. Nasprotniki so dobili dolgi nos, Marijin čolniček je pa srečno splaval mirno dalje in dalje proti svojemu napredku.

Zato je sedaj ob sklepu leta naša sladka dolžnost, da izpolnimo to svojo obljubo in se javno zahvalimo naši nebeški Materi za vso pomoč vse varstvo in vse milosti letošnjega leta.

Naše čitatelje pa vspričo tega pozivljamo, naj posnemajo naš zgled in naj se tudi oni v vseh svojih stiskah s trdnim otroškim zaupanjem zatekajo k Mariji, pa ne bodo nikdar osramoteni. Marija jih bo varovala in jim

dala svojo pomoč in svoje varstvo tako gotovo, kakor nobena druga mati gotovo ne usliši svojih otrok.

Dalje je pa naša dolžnost, da se zopet prav iskreno zahvaljujemo vsem našim marljivim in požrtvovalnim zastopnikom in zastopnicam za obilno njih pomoč in obilno krepko in požrtvovalno sodelovanje v minulem letu. Brez njih pomoči in brez njih tako nesebičnega in požrtvovalnega sodelovanja, bi mi nikakor ne zmogli obilnih stroškov, katere imamo, naši naročniki bi ne naraščali od meseca do meseca, temveč posebno letos, v teh težkih finančnih časih, bi se gotovo število krčilo od meseca do meseca. Tako so pa naročniki naraščali, da imamo sedaj ob sklepu leta precej več naročnikov na vse liste, kakor smo jih pa imeli januarja.

Naj vsem tem našim Marijinim apostolom obilno poplača Marija. Naj jim bo to njih delo zlasti v tolažbo ob zadnji uri. Vse to je za Mater, vse za Tisto, katero bomo z umirajočimi ustnicami vsi klicali na pomoč v najstrašnejših svojih trenutkih skupaj z Jezusom. Naj jim ta dobra Mati takrat pomaga in takrat povrne, kar storijo za njeno čast sedaj v njih življenju. Naj jim takrat povrne vse njih stopinje, vse njih težave in vse njih žrtve zanjo.

Dalje se zahvaljujemo vsem onim častitim slovenskim duhovnikom, ki so nas podpirali s svojim priporočevanjem ali finančno ali moralno v tem letu. Njim pomagati pri njih težkem delu, je bila vsikdar edina naša srčna želja. In ničesar nas bolj ne veseli, kakor če vidimo, da smo jim ustregli in da imajo res pomoč od našega dela.

Zahvaljujemo se pa tudi vam vsem dobrim naročnikom, ki ste nas tako zvesto podpirali letošnje leto s tolikimi žrtvami. Bodite prepričani, bratje, in sestre, da znamo ceniti vaše finančne žrtve, da vemo, kako ste težko dali, kar ste dali za liste. Vendar ponosni smo na vas, ko smo videli, kako krasnega duha ste, kako ste pripravljene žrtvovati tudi takrat, ko je težko. V žrtvi in težavi se pozna prava ljubezen. In to ste pokazali! Bog vam plačaj. Naj vas blagoslavlja vse skupaj Mati Marija. —

Sedaj pa vse skupaj lepo prosimo, pomagajte nam še naprej. Ostanite nam zvesti tudi v prihodnjem letu. Delo, katero vršimo, ni naše, ni za nas. Vsakdo lahko ve, da bi bilo za nas veliko boljše in lažje, ko bi tudi mi sedli v mehki naslonjač, prekrižali si roke, zažgali si smodko in rekli: Kaj nam mari vse skupaj! Vendar bi mi s tem storili svojo dolžnost? Bi ne bila za nas katoliške Slovence sramota, ki bi ne imeli mož, ki bi se za svojega Boga, za svojo vero, za Marijo vsaj toliko žrtvovali, kolikor se verski odpadniki in slabi za svoje zmote, za slabo, za odpad od vere? Tri dnevnikarje imajo, dva tednika, en pol tednik in mesečnik, pa vse lahko shaja, vse vzdržje. Imajo dovolj mož, ki pišejo, imajo dovolj

podpornikov, dovolj agentov, dovolj razširjevalcev. Mi, katoliški Slovenci naj se pa zadovoljimo samo s kakim uradnim glasilom, samo s kakim malim tednikom? Naj bo to dovolj za 125 tisoč katoliških Slovencev? Naj bo to dovolj močna obramba proti tolikim in tako močnim sovražnikom? Sramota bi bilo za katoliške Slovence, ako bi si ne mogli vzdržati vsaj nekoliko obrambenega neodvisnega časopisja, ako bi se ne našlo nekaj mož, ki bi imeli smisla za socialno delo za bližnjega, za verski boj za Boga in cerkev.

Zato, rojaki, mi se trudimo, mi se žrtvujemo do skrajnosti. O, ko bi smeli in mogli povedati naravnost o vseh preganjanih od znotraj in zunaj, ko bi mogli povedati o vseh težavah, katere prestopimo, o vseh žrtvah, katere to delo zahteva od nas, potem bi naši rojaki videli, kako se nesebično trudimo, kako ne iščemo ne denarja, ne časti, kako iščemo samo eno: koristiti, tebi dobro slovensko ljudstvo, tebi pomagati, da ne izgubiš svojega pota proti Bogu, da ne zaideš na nesrečno pot verskega odpadniškega življenja, ki vse vodi samo v časnino in večno pogubo. Potem bi rojaki vsi, vsaj ki ste katoliškega prepričanja, videli, kako opravičeni smo, da nas podpira ves narod, da vsakdo z nami sodeluje in vsak stori za to našo skupno stvar, kolikor največ more po svojih razmerah.

Za prihodnje leto imamo veliko lepih in novih načrtov, katere bomo skušali izpeljati ako bomo dobili tudi prihodnje leto to pomoč, katero smo dobili do sedaj.

Prosimo toraj vse svoje prijatelje in podpornike, da ostanimo tudi v prihodnjem letu krepko združeni in zjedinjeni kakor ena družinica Marijina kot mogočna obrambena vojska v obrambo najdražjih svetinj svojih

"Moderno prižnico" je imenoval škof Duluthski katoliški časopis!"

Dajmo, pokrepimo med nami ameriškimi Slovenci to prižnico. Pridobivajmo ji več in več poslušalcev, kajti poslušalci bodo taki, kakoršne pridigarje bodo poslušali. Zato je gotovo največje apostolsko delo današnjih dni: izdajati, pisati, podpirati in razširjati moč in vpljiv te prižnice. Ko imaš rojaka, ki ne veruje nič, ki je odpadnik, pridobi ga, da bo poslušal glas iz te božje moderne prižnice in počasi bo spoznal svojo zmoto, se obrnil k Bogu nazaj in rešil si ga.

Da, rojaki, na delo! Noben trud nam ne sme biti prevelik, nobena žrtev prevelika, nobeno delo pretežko, samo da širimo božje in Marijino kraljestvo med svojimi rojaki.

Vse za Boga in za Marijo!

Z Bogom in Marijo za narod!

S tim geslom stopimo v novo leto in s tem geslom v novem letu na novo delo in na nove trude in za nove žrtve! Bog in Marija bosta pa z nami!

LILIJAZ RAJA.

K.

POT nazaj domov iz Jeruzalema je bila veliko bolj zabavna, kakor pa pot tja. Posebno v začetku. Mnogi, ki so se vsipale iz mesta po cestah, ki so vodile na vse strani v vse kraje Palestine, so bile skoraj neštevilne. Kakor voda v potoku, ko se otvori zatvornica, tako so se vsipale vedno nove in nove množice skozi mestna vrata.

Tudi Marija in Jožef sta bila v tej množici. Da je bilo pa potovanja lažje, so množice potovale v skupinah. Tako so šli možje v večjih gručah skupaj in žene zopet zase. Bilo je za vse bolj zabavno. Marija je bila s svojimi sorodnicami in prijateljicami bolj spredaj. Z njo je bila Kleofa in Saloma in več sosed iz Nazareta. Jožef je šel pa z možmi, s katerimi so se zatopili v razne resne pogovore. Ko so prišli skozi mestna vrata, hotela je Marija med dečke, da bi bila pogledala, če je Jezus med njimi. Toda Kleofa jo je zagotovila, da ga je ravno preje še videla.

"Saj gotovo Jožef nanj pazi. On je bolj zadaj. Vidiš, dečki gredo takoj za možmi", ji je rekla.

In tako so potovali od jutra cel dan do večera.

Solnce je že zašlo in hladan in prijeten mrak je legal na trudno

zemljo, da jo zavije kakor v mamljiv pajčolan k počitku.

Karavane so se ustavljale druga za drugo ob poti, kjerkoli je bil kak primeren prostorček, da se je dalo najti primerno prenočišče, kjer je bilo dovolj vode za živinčeta in trave, ki naj bi služila za postelj. Oddelek, s katerim sta šla Jožef in Marija, je bil že bolj zadnji. Zato so morali iti precej daleč mimo že počivajočih karavan, predno so tudi oni našli primeren prostorček, da so se ustavili. Bilo je to pri studenci Galaad. Ko so se ustavili, in je Jožef prišel k ženam, začudila se je Marija, ko ni opazila z njim Jezusa.

"Kje je Jezus?" ga je prestrašena vprašala.

"Mislil sem, da je tu pri vas."

"Tu ga ni bilo. Celi dan ga nisem videla!"

"Mora biti kje med dečki. Grem takoj pogledat."

Takoj je odšel Jožef na prostor, kjer so se dečki igrali in šalili, kakor pač znajo otroci.

"Ste videli kaj Jezusa?"

"Ne! Jaz ga nisem!"

"Jaz tudi ne!"

"Jaz tudi ne!"

Tako so odgovarjali drug za drugim.

Jožef se je prestrašil.

"Saj je bil celi dan z vami? Ne?"

"Ne! Med nami ga celi dan ni bilo!" so odgovorili otroci.

Jožef se je še bolj prestrašil,

žalosten se je vrnil nazaj k Mariji.

"Nihče ni videl Jezusa celi dan!" Marija je prebledela. Solze so jo polile. Globoko je vzdihnila.

Pojdiva takoj pogledat po posameznih šotorih in gručah ljudi. Morda je kje pri kakih prijateljih.

Šla sta in povpraševala od šotora do šotora. Vse zastonj. Nihče ni videl Jezusa. Nihče ne ve ničesar o njem.

Smrtni strah se je polotil obeh.

"Kje bi neki bil?" vpraša prestrašeno Marija.

"Čudno", odgovori Jožef in pogleda Marijo pomenljivo.

"Ali je prišla že njegova ura?" je zašepetala Marija komaj slišno in pogledala prestrašenega in žalostnega Jožefa in obema se je srce krčilo žalosti in srčne boli. Obema je tudi vest očitala, da sta bila nekoliko preveč brezskrbna, da nista že preje pogledala zanj. Toda kdo si bi mislil? Saj so tudi vsi drugi stariši, kolikor jih je bilo v karavani, naredili enako? Saj sta ga videla pri odhodu iz Jeruzalema z drugimi dečki skupaj? In sedaj so vsi drugi tukaj, samo njega ni.

"Kaj pa sedaj?" vpraša Jožef žalostno.

"Kaj družega, kakor hitro morava hiteli nazaj, da ga najdeva!"

"Morda je kje zaostal za karavano?"

"Ali je pa kje v kaki drugi gruči

potnikov." Saj je bilo daleč nazaj gruča pri gruči, kakor so pričali og-nji, ki so se videli v temi.

Takoj sta se obrnila nazaj in šla proti Jeruzalemu od gruče do gruče in povsodi povpraševala po Jezusu.

"Kaj Oni ljubeznjivi deček, katerega smo vsi občudovali celi čas, se je zgubil?" so vsi odgovarjali. "O škoda! Nič ga nismo videli! Tukaj ga ni!"

To so bili odgovori vseh gruč, katere sta obiskala.

Slednjič sta našla že vse karavane speče in tako jima ni kazalo drugega, kakor da ste se tudi ona vlegla in počakala jutra. Bila je to strašno noč za oba. Nista zatisnila očesa niti za trenutek, dasi sta bila zelo utrujena. Celo noč sta prejokala.

Ko se je zjutraj komaj zdnilo in so se začele karavane prebujati ob v cesti, takoj sta vstala in šla dalje in povpraševala vsakega kogar sta srečala, če je videl takega in takega dečka. Večinoma vse karavane so se ga spominjale prav dobro, vsaj jim je tako v oči padel, ko so ga srečavale v templju in občudovale nekak čudni vpljiv, katerega je imela cela njegova osebnost na vsakega.

Povpraševala sta tudi v vseh hišah, ki so bile ob potu. Toda vse zamanj. Nihče ni vedel ničesar o njem, nihče ga ni videl.

Drugi dan proti večeru še le sta prišla nazaj v Jeruzalem. Povpraševanje in iskanje po okolici jima je vzelo ves čas. V Jeruzalemu sta šla najprej k gospodarju, kjer sta stanovala za časa bivanja v Jeruzalemu. Upala sta, da bosta najbrže tukaj dobila Jezusa. Toda kako sta se začudila, ko ga nista našla.

"Ne! Ni ga bilo tukaj. Z vama je

odšel in od tedaj ga nisem več videl", je odgovarjal gospodar.

Bila sta že skrajno utrujena. Zgodaj zvečer sta zato zaspala, da bi si tako nabrala novih moči za drugi dan, ko bosta morala po mestu iskati.

Tudi vse iskanje po mestu tretji dan je bilo zastoj. Pri vseh znanjih sta povpraševala, pa povsodi zamanj.

Proti večeru sta bila že popolnoma utrujena in izmučena. Mariji so neprestano lile solze. Jožef je bil silno potr. Predno odideta domov nazaj, sta jo zavila še v tempelj, da bi tam pri Bogu iskala pomoči in tolažbe za svojo žalost.

V templju je bilo vse mirno. Le malo ljudi je bilo tam.

Počasi sta prišla po visokih stopnjicah, zatopljena v globoko žalost, ko opazita tam pri hodniku Izraelcev večjo gručo duhovnikov in levitov. Sedeli so in nekateri stali. Videlo se jim je, da imajo resne pogo-vore.

V tem se je pa zazdelo Mariji da čuje znan glas.

Srce ji je poskočilo veselja.

"Stoj!" pravi hitro Jožefu in ga prime za roko. "Ali nisi čul znan glas?"

"Da, tudi meni se je zdelo, kakor bi čul Jezusov glas!"

"Poslušajva!"

Govoril je ravno nek duhovnik s svojim močnim, nizkim glasom. Besed nista razumela, ker je bilo še predaleč. Videla sta pa takoj, da so vsi navzoči razburjeni. V tem preneha glas duhovnika im zopet se oglasi otroški glas.

"Jezus! Jezus!" je zaklicala presrečna Mati. "On je! On je!"

In oba sta hitela tja proti gruči.

O kolika sreča!

Tam sta našla množico kakih 50 duhovnikov in levitov v krogu zbranih. Več izmed njih je imelo v rokah zvite svete knjige. Nekateri so jih čitali. Drugi so pa zamišljeno poslušali. Sredi med njimi na zvišenem mestu je pa sedel — kdo? — njen ljubi sin Jezus!

"Moj sin!" je zaklicala presrečna mati in britko zajokala, sedaj ne toliko žalosti temveč srčne radosti.

Jezus je takoj mirno vstal s sedeža in šel nasproti svoji materi in Jožefu in ju prisrčno pozdravil.

"Moj sin, zakaj si nama to storil?" je rekla mati po prvem pozdravu. "Glej jaz in Jožef sva te s žalostjo iskala tri dni!"

"Kaj je, da sta me iskala? Ali ne vesta, da moram biti v tem, kar je mojega očeta?"

Te besede so bile kakor hladilni balzam za Materino Marijino razboljeno srce.

"Saj res! Na to pa nisem mislila!" si je mislila Marija in si obri-sala solze.

Duhovniki, ki so videli cel prizor, so vstali in obstopili družinico in jo začeli izpraševati, od kod je in vse druge podrobnosti. Hoteli so vedeti natanjčno o Jezusu.

"Tako modrega dečka še nismo videli, da bi bil tako razumen in da bi vedel tako krasno razlagati sveta pisma? Čuden otrok!"

"Da od kod more imeti ta deček toliko modrost?" so drugi rekli.

Marija in Jožef sta se pa poslovila od njih in odšla nazaj v mesto kjer so prenočili in potem drugo jutro odšli zopet proti Nazaretu.

Ob sklepu lista smo dobili prežalostno vest, da, je nenadoma umrl v Rice, Minn., naš iskreno ljubljene apostolski mož

† ŠKOF JAKOB TROBEC.

Silno nas je pretresla novica, kajti le dva dni preje smo dobili od njega lastnoročno pisano pismo, v katerem nam vošči vesele praznike in srečno novo leto.

Slovenski narod v Ameriki je izgubil s škofom Trobecem enega izmed svojih največjih mož! Toliko za danes.

Blagega našega dobrotnika prav iskreno priporočamo v molitev.

R. I. P.

Iz otroških ust.

Rev. J. Plaznik.

Rozalija je bila objokana.

Na videz ni bilo vzroka za jok.

Zunaj so snežinke leno padala iz zimskih oblakov. Od strehe so visele ledene sveče in studenec na dvorišču je bil obdan s snegom in ledom. V sobi pa je bilo prijetno. Tla v sobi so bila pregrnjena z lepo preprogo. Miza, naslonjač, stoli, šivalni stroj v kotu, glasovir in posode s praprotjo so pričali, da Rozalija ni revna. Tudi stara ni bila: imela je komaj dvajset let. Njen droben in svež obraz, plave oči in cela postava jo je delala še mlajšo: zato je bilo toraj le malo vzroka za jok.

Kljub temu se je jokala.

Kje naj išče tolažbe? Pri župni cerkvi še živi ona sestra, katera jo je nekoč poučevala. Njej je največ zaupala. K njej se napoti po svet.

Stara redovnica sedi nji nasproti. Po malem premisleku prične: "Najboljše je, če poveš vse, kar ti teži srce." Čutila se boš olajšano: morda cela stvar ni tako obupna, kakor si predstavljaš." Že v mirnem in prijaznem glasu je bila tolažba. Gospodična dvigne glavo in si obriše oči.

"Oprostite, častita sestra, vem, da bi se ne smela tako vdajati svojim čutilom, pa si ne znam pomagati. Moj brat je nepoboljšljiv. Kaj sem vse storila za njega zadnja leta, pa se ni nič spremenil. V vsakem pismu sem ga prosila, rotila in svarila, naj se vrne v cerkev: po cele ure sva se prerekala. Poslala sem mu najboljše knjige, da bi se poučil: prosila sem tudi njegove prijatelje, da bi vplivali za njega. John je nevernik in tak bo ostal. Meni se samo smeje in me zaničuje."

"Gotovo ni bilo zastoj, kar si storila za njega", je odgovorila redovnica. "John je izšolan: če ga nisi še ganila, bo vendar nekoč začel premišljevat, tvoje besede in tvoje delo za njega."

"Ne, sestra Julija, ravno to, da ni

nikakega upanja, to je bilo tako težko za mamo, da skoraj ni mogla umreti: to je, zaradi česar bi kar obupala. Johna so hoteli poslati v katoliški kolegij k Benediktinom. Ko je bilo že vse urejeno in ko se je deček najbolj veselil šole, je prišel stric in mamo pregovoril. Če bi bil papa živ, bi se ne bilo nikoli to zgodilo. Stric je bil gostilničar, vedno posredovalec za obiskovalce pri sodniji, kjer je prišel mnogo v dotiko z gospodo pri sodniji. Ko je zvedel, da

je zapustila sina brezverca. Zadnja iskrica vere mu je vgasnila na vseučilišču. Zaradi velike odgovornosti je mama molila, prosila in jokala noč in dan, da bi se John vrnil, če ne, bota oba pogubljena.

"Hudo je, draga Rozalija: sedaj razumem."

"Ko je bila mama bolna, sem bila pri njej več tednov: le meni je zaupala vzrok svojega trpljenja. Tolažila sem jo in ji obljubila, da bom z molitvijo pripeljala Johna nazaj. Ker ji še to ni bilo dovolj, sem ji obljubila in prisegla, da si hočem vzeti za nalogo svojega življenja, da ga privedem na pravo pot: obljubila sem, da hočem žrtvovati svojo srečo, dokler ga ne vidim v cerkvi na kolenih prositi za odpuščenje. Po tej obljubi se je nekoliko potolažila in umrla. Mama me drži z obljubo: zadnjo noč pred smrtjo mi je rekla, če se kedaj izneverim obljubi, da bo prišla iz groba in me kaznovala."

"To je važna, važna stvar", dostavi redovnica: "Kar tvoja mati zahteva od tebe, je po mojih mislih preveč."

"Mogoče res, toda jaz sem bila prva pri obljubi", pravi Rozalija, "če bi bili vi videli mamo v tistem obupnem strahu, bi bili obljubili še več. Res je, da se tedaj nisem zavedala, koliko dolžnost sem prevzela. Moj brat me ima rad: ljudje pravijo, da je dober človek, toda o veri noče nič slišati, tu je mrzel kot led."

"Božja milost, otrok moj, lahko ogreje kar je mrzlo in omeči, kar je trdo: njegova milost mu mora in bo tudi pomagala. Opomini in dokazi bodo malo izdali pri zaslepljencu, kakoršen je tvoj brat. Le redko kedaj, če sploh kedaj ga pripeljejo nazaj knjige ali učeni možje. Znanje in učenost je dobro, toda vsa učenost celega sveta še ni vera, niti pričetek vere, sicer bi bili ljudje največi reveži. Kakor ljudje z vso svojo učenostjo ne morejo napraviti ni-

J. N. Benkovič Jr., Steelton, Pa.:

MARIJI.

O Marija, moja mati,
Sin tvoj hočem zmir ostati,
Da od tebe se ne ločim!
To te prosim, s srcem vročim.

O Marija, moja Mati,
Srce hočem Tebi dati,
da bo vsikdar samo tvoje;
to so želje vroče moje.

O Marija, moja Mati,
ko bom moral bojevati
v zadnji uri težke boje;
sprejmi k sebi srce moje.

namerava John iti k Benediktincem, se je namrdnil in rekel: "Ne pozabi, če bo John šel v katoliško šolo, ne bo imel spoštovanja med gospodo in zaničevali ga bodo. Redovniški nazori so starokopitni in srednjeveški in ne spadajo v današnjo dobo."

"Bog naj odpusti zapeljanemu možu", pravi redovnica. Rozalija nadaljuje: "Tako je mama prelomila slovesno besedo, ki jo je dala očetu na smrtni postelji. Hotela je dečku napraviti življenje lažje med svetom. Poslala ga je v mestno višjo šolo in potem na brezversko vseučilišče. Veliko se je sicer naučil, a ne besede o veri. Ko je mati umrla,

ti ene travice, ravno tako malo morejo z vsem svojim znanjem narediti ali vsaditi sveto vero v človeško srce. Človek jo izgubi z grehom, jo izgubi, ker je zavrzel Boga: le božja milost jo more zopet vrniti. Znanje in vera ste dve popolnoma različni stvari. Znanje je človeško, vera je božja. Učenost si pridobimo, z učenjem in skušnjo, ki nas lahko vara, vera pa prihaja od Boga in ima podlago na trdni skali. Kar si do sedaj poskusila in storila, je bilo dobro, ker je pomagalo, da se je John manj ustavljal milosti božji: sama po sebi pa človeška dejanja ne morejo kupiti vere Johnu ali komurkoli. Bog sam lahko stori, česar ti ne moreš, ker je ta Bog tvoj Bog, zato ga moraš otroško vdano prositi, naj razsvetli um in omehča srce tvojemu bratu. Molitev, goreča, vstrajna molitev, mu bo zopet pridobila vero."

"Toda, draga sestra, koliko sem že molila in za koliko sv. maš sem dala, pa vse zastonj!"

"Bog ne vsiljuje nikomur svoje milosti: človeku je dal prosto voljo, s katero lahko zavrže njegovo usmiljenje. Kljub temu niso bile tvoje molitve zastonj; Bog je poslušal vsak tvoj vzdih in prošnjo, ter jo bo uslišal ob svojem času. Ne zgubi potrpežljivosti in ne nehaj moliti. Če hočeš, lahko napraviš svoje molitve še bolj uspešne —"

"Kako, sestra?" je Rozalija hitro vprašala.

"Dobro veš, s žrtvijo. Težka beseda, ki vdari na uho in srce: žrtev je namreč to, kar nas veliko stane, kar nam povzroča muke, kar nam sili solze v oči in kri iz srca, za kar moramo dati sebe. Molitvam tresočče žrtve se Bog ne more vstavljati."

Pri zadnjih besedah je Rozalija pripognila glavo in sklonila roke. Njen obraz je dobil slavnosten izraz. Zamišljeno je odšla.

Pomlad je prišla. Rozalija sedi pri oknu. Zakaj je toliko jokala zadnje mesece? Zakaj joka danes, ko se vse raduje prihoda cvetlične Kraljice? Majnik je natrosil listja in cvetja po drevesih in grmovju. Zrak je napolnen s prijetnim duhom.

Ptički pojejo od jutra do večera: otroci vriskajo in skačejo.

Pismo s tujezemsko znamko nam vse razloži. Poslovino pismo je. Rozalika ga je še enkrat prebrala, nato je nemo vpirala svoje oči v pismo in solze so ji bile po obrazu. Vstala je in zastrla okno, da je bilo skoraj temno po sobi, šla je proti divanu. Tam ob vzglavju je visela velika slika. S sklenjenimi in povzdignjenimi rokami je hči nagovorila mater: "O mati, mati, kako breme ste mi naložili! O mati, pretežko je, ne morem je nositi!"

Žalost jo je prevzela: padla je na divan in skrila obraz v blazinah: žalost ji je trgala srce, ker ji je bilo vničeno vse veselje celega življenja.

Poznala je velikodušnega, mladega trgovca dolgo časa. Pred nekaj tedni je prišel in jo prosil za njeno roko. Dobro je vedela, če privoli, da jo bo osrečil za celo življenje. Na njeno nesrečo je prišel med njega in njeno srečo John neveren brat. Lažnjiva modrost tega sveta in napačni nauki so ga oropali vere in pravice do nebes. Da pripelje v cerkev slepega, trmastega moža, to je hčerina dolžnost, to je obljubila materi na smrtni postelji. Obljubila je, da ne bo ničesar drugega mislila, ničesar drugega storila, ne glede nato, kako drago bi ji bilo, dokler ne doseže svojega namena. Trdno je verjela, če vzame mladeniča, prelomi materi dano obljubo, kar bi ji zagrenilo celo življenje. Ne imela bi več miru: vedno bi se bala, da ne bi zagledala materinega duha, ki ji grozi in svari.

Zato ni sprejela dobrega snubca: odšel je žalosten in razočaran. Njen odločen odgovor ni mu pustil nikakega upanja. V zatrdilu, da se ne misli nikoli močiti in če bi se, bi bil on njen ideal, ni bilo tolažbe. Razšla sta se žalostno, vendar kot prijatelja.

Čez nekaj dni ji je pisal mladi mož, da je odšel v daljne kraje po trgovskih opravkih, odkoder se ne vrne kmalu. Bilo je poslovilno pismo.

Zabolelo jo je v dno srca. S kom

naj deli svojo žalost? O tako nežni in osebni zadevi bi ne bila govorila niti s sestro Julijo.

Nastopila je noč. Ko so ptički peli zadnji pozdrav svojemu stvarniku, je klečala pred razpelom. Bogu je darovala svoje ranjeno srce, svoje zemsko veselje za spreobrnitev bratovo. Molitev jo je potolažila in ji prinesla mir.

Tisto poletje so zbirali v mestu za veliko katoliško sirotišnico. Kakor vsakdo dobro ve, sirotišnice so danes prepotrebne. Otroci zgube očeta ali mater in pripuščeni so samim sebi. Dostikrat so tudi stariši tako zanikerni, da je boljše, da tuji ljudje vzamejo vzgojo otrok v svoje roke. Dasi je bila večina zato, da se zida sirotišnica, so se dobili vendar sovražniki Katoliške Cerkve, ki so storili vse, kar je bilo mogoče, da bi se zbiranje prispevkov vstavilo, češ, da je to samo katoliška propaganda, ker bo moral vsak otrok, ki pride v novi zavod, postati katoličan. Rekali so "Zakaj bi mi dajali za katoliški zavod? Naj katoličani sami dajo, če ga hočejo imeti."

Nekaj dnij, predno so začeli nabirati prispevke, so bili objavljeni okrajji, v katere je bilo mesto razdeljeno in imena kolektorjev: med temi je bila tudi Rozalija. Mislila je, da bo Bog spreobrnil brata, če ona v dejanju kaj dobrega stori za njegovo spreobrnjenje.

Četudi je bil že večer, je še vendar solnce pošiljalo svoje vroče žarke na razbeljeno zemljo. Na dvorišču se je prikazal lep avtomobil. Izstopil je John, hitro je stopil po stopnicah in nakratko pozdravil sestro. "V listu sem videl tvoje ime da boš kolektala za tisto zavestišče: je to res?" Rozalija je kar prebledela, ko je čula to surovo vprašanje. Razložila mu je, da je katoliška cerkev vedno prijateljica ubogim, da smo mi samo upravniki premoženja, gospodar pa je Bog: zato je naša dolžnost, da skrbimo za njegove male.

"Res, tebi je ravno tega treba?" začel jo je zmerjati in ji očitati rahločutnost, ki mu dela sitnosti in

mu jemlje njegov ugled. Povedal ji je naj se briga za svoje zadeve, javnosť pa naj pusti pri miru.

Začela sta vročo razpravo. Rozalija mu je povedala, da tiči za oviranjem prispevkov le škodoželjnost in zavist, John pa je rekel, da ne razume teh stvari in naj bo tiho: da je njen razum že dovolj omejen in da ljudje govore, da bo znorela.

Tedaj je Rozalija možato vstala, se vstopila pred njega in zahtevala, naj ji razloži, kaj misli.

"Če hočeš vedeti — dobro", je odgovoril. "Saj veš, da nisi imela vzroka zavriniti tako dobrega mladeniča."

Vsa kri ji je silila v obraz in oči so dobile nek čuden sijaj: "Zdi se mi, da je to samo moja zadeva."

"Rad bi pa vedel, zakaj si ga zavrnila: če bi ga bila vzela, bi naša hiša dobila velik ugled. Najmanj tri ducate deklet, boljših kakor ti, bi rade imele njegovo premoženje. Namesto, da ti Boga zahvalila na kolenih, da je prišel, si ga odgnala: tako se ti posmehuje celo mesto! Kako naj si to razložim? Ali imaš vzrok, ali pa ga nimaš, če ga imaš, mora biti tak, da ne sme nihče zanj vedeti."

"John!" je vzkliknila Rozalija.

"Če pa nimaš vzroka, je to zadošten dokaz, da nisi zmožna svoje premoženje upravljati."

Rozalija je zastokala in se skoraj zgrudila na stol. John je nadaljeval: "Prepričan sem, da moram bolj paziti na tebe. Zato se ne čudi, če . . ."

"Če boš dobil varuha za svojo lastno sestro", je sklončala Rozalija.

Njen obraz je bil bleđ, kakor stena, oči pa so ji gorele. Premagala se je ter zrla bratu naravnost v oči, katere je pa slednji povešal. "John", je rekla, "to je samo moja stvar in

ni nikomur drugemu mar: zagotavljam te, da imam čisto vest. Kaj ljudje govore, je meni malo mar in ne morem ustaviti govoric. Hočem, da nikoli več ne omeniš te zadeve, kadar govoriš z menoj: to je edina usluga, za katero te prosim."

"Potem sva opravila", je odgovoril. Tako sta se ločila. Pri oknu je opazovala oblak prahu, ki se je dvignil za njim. Ko je zunaj vihar divjal, je klečala pred podobo Presvetega Srca Jezusovega. Blisk in grom je nista vznemirjala: v njenem srcu je divjal hujši vihar, kakor zunaj. Rozalija je imela trdno voljo: četudi je bilo njeno srce pozorišče hudih dušnih bojov, četudi je bratova nehvaležnost ranila njena čutila, je vendar še enkrat Bogu darovala svoje trpljenje za bratovo spreobrnjenje.

Prešlo je več let. Na milijone src se je veselilo božičnih praznikov.

Rozalija je bila na smrtni postelji: žrtev, katero je dopriinašala vsa ta leta, ji je zdravje spodkopala: bilo pa je še veliko drugega trpljenja, ki je izčrpalo njene telesne moči. Slednjič je prišel prehlad in pljučnica. Na sveti večer jo je duhovnik prevedel s Sv. Zakramenti.

Poklicati brata sploh ni bilo mogoče, tudi brzojavno ne, tako hitro se je razvila bolezen: kljub temu pa bi ga bila tako silno rada videla. O njem je nazadnje govorila: zanj je bila njena zadnja molitev in za njega njen zadnji strah.

Ali je bila njena žrtev zamanj? Strašni dvomi so jo mučili, nikoli pa ni zgubila zaupanje v Boga. Z zadnjo močjo je sklenila roke in še umirajoča rekla: "Moj ljubi Bog, pošlji mojega angela varha, da privede mojega brata k pravi veri."

John se sedel na divanu v svoji sobi: njegova žena in trije otroci so

bili pri njem. Na mizi je stalo božično drevo, pod njim raznovrstne igrače. Zraven so se otroci veselili. Oče je mirno opazoval njihovo veselje. Vsakdo bi bil pa lahko opazil, da se ni veselil z njimi. Skrbi ni imel veliko: služil je dobro, otroci so bili uljudni in žena zvesto mu udana, ničesar mu ni manjkalo. Vendar ni bil vesel: nekaj ni bilo v redu. Vzdihsnil je. Oh, zlati časi njegove mladosti so mu bili v spominu. V tistih časih je molil k malemu Jezusu, okušal veselje, kakoršnega ni nikoli več potem občutil: žele po tistih dneh so mu napolnovale srce. Dobro je vedel, da je bil vzrok veselja vera in milost, sicer ni bil več tako nasproten veri, kakor pred desetimi leti: doživel je med tem časom premnogo prevar: njegove oči so se delome odprle: bil je pravičnejši v mišljenju in govorjenju. Nocoj pa ne more biti miren. Ganila ga je otroško veselje in hvaležnost: vendar nekaj ni v redu. Ko je bil še otrok, je bil s stariši pri božičnem drevesu, višek slovesnosti pa je bila polnočna sv. maša.

Toda vse to je minulo: čudna praznosta se je naselila v srce, kjer je bil nekoč mir. Spomini na druge božične večere mu prihajajo v spomin, ko opazuje, kako se vesele otroci.

Tedaj se je začel čuden ropot pred vrati: žena je šla pogledat. Ko se vrne, pove, da je pred vrati nekako desetletno dekletce, ki glasno joka. Bilo je iz mestne okolice. Njen oče je že dolgo časa mrtev, mati pa je v bolnišnici. Sama, žalostna in boječa je zapustila temno, mrzlo sobo, kjer je živela, in šla iskat življenje na cesto. Ko je videla druge otroke vesele, je pričela jokati.

(Nadaljevanje)

Iz ječe.

Roch, Pariški rabelj, je bil dober katoličan. Nekoč so ga vprašali, če se mu je kedaj pripetilo, da bi bil kak nesrečnež prejel prvo sveto obhajilo dan pred smrtjo. "Da, tudi to se mi je že dogodilo. Bil je mož, drzen, temnih očíj. O svojem življenju mi je pravil sledeče: "Nisem bil rojen zato, da bi končal svoje življenje na morišču. Bog mi je dal vsega, kar je potrebno, da deček zraste v dobrega moža. Kako sem prišel tako daleč? Poslušajte!"

Cela skrivnost moje krivde obstoji v tem! Nikoli nisem opravil prvega svetega obhajila. Moja zgodba ni dolga.

Moj oče je bil slab človek, ki se je popolnoma zgubil. Govoril mi je o stvareh, katerih nisem mogel razumeti. Videl sem sam toliko, da me je hotel vzgojiti v šoli, kjer ni vere in ne duhovnikov. Ko sem bil dvanajst let star, sem se hotel učiti katekizma, toda moj oče je to prepovedal šolskemu vodji.

Nekega dne je prišel v šolo duhovnik, ki je učil katekizem. Bil je četrtek, in nekaj izmed nas se je igralo. Božji mož nas je opazoval nekaj časa, potem pa je vprl svoj pogled v mene in rekel: "In ti, moj otrok, tebe še nisem videl. Ali ne prihajaš učit se katekizma?" — "Moj oče mi ne dovoli." Dodal sem že z zaslepljeno ošabnostjo. "Papa pravi, da je neumnost." — "Ali ni on opravil svetega obhajila?" — "Pravi, da je: tega pa meni ni treba: dovolj je, da sem dober republikanec." — "Ali lahko obiščem tvojega očeta?" — "Lahko." — "Kedaj." — "Nocoj, ob osmih." — Dobro se še spominjam tega pogovora. Ko sem ta pogovor pravil materi, je bila tiho, ker ni nikoli vgovarjala očetu. "Tvoj oče naj naredi, kakor hoče!" je rekla.

Bilo je ob osmih: Stal sem pri oknu, in videl prihajajočega duhovnika. Odprl sem mu vrata. Pobožal me je po licu. Povedal je materi, po

kaj je prišel. Oče lahko napravi, kakor hoče, je zopet rekla. Slednjič je prišel oče in se zaprl z duhovnikom v sobo. Seveda sem imel svoje uho pri ključavnici. — "Zakaj ne pustite Vašemu sinu da bi opravil prvo sv. obhajilo? Resen je, razumen, in celo goreč. Če ga pustite brez vere, ljubezni do Boga in dolžnosti, brez ovire človeškim strastem, potem delate za njegovo pogubo." Če tudi je govoril oče mirno, in ni rekel tega, kar je meni povedal, vendar ni mogel poslušati duhovnikovih opominov. Ko je imel duhovnik vrata že na pol odprta, je dodal še te besede, katere mi še sedaj zvene po ušesah! "Dovolite mi, da Vam toliko povem, da ste Vi največji sovražnik sinove sreče. Nekoč boste nesrečni zavoljo njega, pa krivda bo Vaša." Žalostno je odšel. Z menoj je bil ravno tako prijazen pri odhodu, kakor pri prihodu. To Vam pripovedujem, ker je bil začetek, mojega padca.

Od tistega časa sem zaničeval svoje tovariše, moja volja je bila moja postava in nikogar nisem spoštoval. Čez tri leta sem odšel od doma, ker me je oče potegnil za ušesa. Pridružil sem se slabi tovarišiji, in živeli smo se ob tatvini. Bil sem sedemnajst let star, ko me je policija prvič dobila v roke. Ker mi niso nič posebnega dokazali, so me poslali v poboljševalnico, da se naučim kakega dela. Tam sem se seznanil z dvema sufovežema, ki sta bila veliko slabša, kakor jaz. Kljub pazljivosti smo vsli. To je bilo pred dvema leti, ko sem bil devetnajst let star.

Zopet smo živeli ob tatvini in ropu. Kakor se zgodi prej ali slej, ko sem zadnjega napadel, se je ta seveda branil. Smrtno sem ga ranil, pa je še klical na pomoč. Bil sem oblit z njegovo krvjo in prijet. Ob sodili so me k smrti, in prav so naredili. Smrt sem zaslužil že stokrat. Ali Vas tako govorjenje preseneči?" — "Gotovo", sem rekel. "Obsojeni

navadno ne pripoznajo svoje krivde.

Nadaljeval je: "Morda bi govoril, kakor drugi, pa me je ječa spremenila. Ko sem šele prišel, sem bil ves divji. Klel sem, se smejal, preklinjal Boga in ljudi. Toda, glej! Jetniška vrata so se odprla in vstopil je častljiv duhovnik. Mislite si, zopet sem videl duhovnika, ki je hotel, da prejmem prvo sveto obhajilo.

"Moj prijatelj", je rekel trdno, a nežno: "kristjan ste: gotovo ste dobro opravili prvo sveto obhajilo?"

"Oprostite Gospod", sem rekel, "ali jo lahko opravim v ječi?"

"Gotovo", je rekel duhovnik, in mi podal katekizem.

"Kako lepa knjiga, oče! Kake lepe molitve! Da bi bil to prej vedel!"

Kako velikodušen je bil ta duhovnik! Ali vidite ta križ na steni? Menda sem jaz edini tu, ki ima podobno križanega Zveličarja. Sramota, da je ni povsod!

Verjemite mi, na nikogar nisem jezen. Ne preklinjam očetovega imena. Pričakujem, da bo opustil svoje trditve, zaradi katerih se jaz pokorim. Molil sem za njega. Tu prihaja duhovnik."

Nesrečni mladenič je tu skončal. Vem pa še nekaj, česar mi ni povedal. Njegovo spreobrnenje je bilo resno. Predstojnik, ki mu je prinesel jedila, je vedel marsikaj lepega o njem. Ob petkih ni jedel ničesar, ker je rekel, da ga je sram, da bi ničesar ne pretrpel za Zveličarja, ki ga je odrešil s svojo krvjo.

Želel je prejeti sveto obhajilo zadnji dan svojega življenja. Vsi smo bili pričujoči pri sveti maši. Klečal je, dokler je bil duhovnik pri oltarju. Ko je prejel sveto obhajilo, smo vsi jokali. Človek bi bil mislil, da se pripravlja na veselico. Dolgo se je zahvaljeval in opozoriti sem ga moral, da je čas oditi. Dober duhovnik mu je preskrbel zajutrek, katerega je pojedel s slastjo. Bil je vesel in prijazen z vsakim rabeljevim služabnikom. Ko je opazil, da si je nekdo

obrisal solzo, je rekel: "Da bi se jokal nad zgubljeno stvarjo, kakoršen sem jaz čemu? Potolažite se: če mi Bog da milost, kakor desnemu razbojniku, da pridem v raj, se Vas bom vseh spominjal. Sedaj pa vas prosim vse, ki ste tukaj pričujoči,

zmolite kratko molitev za morilca."

"Ali ste tedaj molili za njega?" se je oglasil eden izmed navzočih. "Da, sedaj še zmolim eno Češčeno Marijo za njega vsak dan. Na pragu jetnišnice mi je rekel besede, katere ne bom nikoli pozabil. "Ni tako težko umreti, ko je človek enoindvajset

let star, če človek vzame smrt kot spravo za svoje grehe."

Duhovnik ga je spremil na morišče: objel ga je parkrat. Predno je padel smrtni udarek, je čul rabeljevo srčno željo! "Otrok žalosti, idi v nebo!"

Cerkvena liturgika.

Cerkvena liturgija ali cerkveni obredi pri bogoslužju so nekaj vzvišeno lepega, krasnega, kakor je vzvišena in krasna ideja, katero izražajo in kateri dajejo duška. Človek v svoji omejenosti in ničnosti se kot tak jasno zaveda svoje malenkosti v primeri z neskončno svetim in neskončne velikim Bogom. Toda čuti v sebi nujno dolžnost temu svojemu Bogu pokazati svojo ljubezen, udanost in hvaležnost t. j. ga častiti.

Človek je skušal že od prvega svojega začetka spolnovati svojo dolžnost, kakor je najbolje vedel in znal. Tako vemo, da sta že Kajn in Abel šla darovat.

Toda predno je človeški rod dobil v svojo sredo, na svoje oltarje, ljubeznjivi tabernakelj s presvetim Jetnikom ljubezni, kako nepopolne so bile te daritve, je bilo to bogoslužje! Bilo je krvavo, kakor je bilo vse mišljenje človeka, krvavo in kruto.

Od kar pa je zagorela pred katoliškim oltarjem mila večna lučka, odkar je človeško srce dobilo oltar z živim Bogom, od tedaj je pa naše bogoslužje dobilo nov tek. Gospod Jezus je sam naučil učence in pozneje svete cerkev, kako naj daje dostojno čast Bogu, da bo Bog res dobil češčenje, objednem pa, da bo tudi človek imel od svojega bogoslužja ono duševno korist, katero mu Bog v svoji ljubezni hoče deliti skozi bogoslužje in po bogoslužju.

Že vsa oprava naših cerkva, stavba, stene, oltarji, zvonik, orglje, slike, mašna obleka, vse, vse je samo kakor krasen plašč, ki naj krije sveto idejo. Zato je dovolj za človeško občutno srce, da samo stopi v kato-

liško cerkev, pa bo že začutilo pričujočnost božjo. Cerkev sama bo naredila globok utis na njegovo dušo in njegovo srce.

Krasni so obredi pri delitvi svetih zakramentov! Najkrasnejši pa so pri najsvetejši daritvi. O teh obredih so pa spisane velike knjige, so bile govorjene že brezšteviline pridige, pa bolj ko jih človek proučava, globokejše so misli, globokejši je pomen, vzvišenejši so!

Pri teh obredih pa igra veliko ulogo petje. Petje je izliv čustev človeškega srca. Vsa služba božja je pa tako sestavljena, da sodeljuje pri njej ljudstvo z darujočim duhovnikom in darujoči duhovnik z ljudstvom. Nekaj poje in moli duhovnik, nekaj naj poje in moli ljudstvo. Od svete maše, kjer človek pride v cerkev, pa sedi v klopi, ne sodeljuje s sveto daritvijo, nima ne Bog nič, ne človek nič.

Pred vsem pa naj bi povzdigovalle bogoslužje svete pesmi, katere naj bi pela cerkev in imela tako duševni užitek in korist. Srce naj bi mu dvignile kvišku, k Bogu! Omehčale naj bi mu je, da bi bil zmožen sprejeti svete nauke, svete navdihé milosti božje, svete nagibe volje k dobremu.

Naše ljudstvo rado poje. Posebno rado pa je prepevalo svete pesmi. Ali ste si pred leti mogli misliti božič brez mičnih božičnih pesmic, katere so zložili navdušeni in pobožni možje za naše cerkve in dom? Ali ste si mogli misliti doma čakanje polnočnice brez pesem, katere smo prepevali?

Ceciljanstvo ima gotovo svoje zadsluge za ščiščenje slovenskega cerkvenega petja v starem kraju. Raz-

ni samouki organisti so uvedli v cerkve petje in orgljanje, ki gotovo ni bilo ne Bogu v čast in ne v korist ljudem. Poskočnice in marše je bilo prav, da so odpravili. Toda kakor povsodi, šlo se je tudi tukaj v marsičem predaleč. Skupaj s slabimi razvadami, odpravilo se je iz cerkve tudi marsikaj, kar bo ostalo brez nadomestila, dokler se ne bo uvedlo nazaj. Iz cerkve se je odpravila **cerkvena narodna pesem**. To se čuti že po cerkvah, še bolj se pa čuti po hišah, ko se je mesto svete narodne pesmi uselila med narod "narodna" to je razposajena pesem.

So gotovi prazniki, kateri so ozko zvezani s primernimi himnami ali slavospevi. Tudi sveta cerkev se tega drži. Za vsak letni praznik ima posebno veličastno himno, ki se vsako leto ponavlja z istimi notami, z istim napevom, pa ali se je naveličamo? Nikakor! Ko pride dotični praznik, človeško uho in srce kar samo čaka, kedaj se bo oglasila ta himna in, ko se oglasi, kar strese človeka po kosteh ginjenje, ko jo začuje. Božična "Adeste fideles", velikanočna "Victimae" in "Aleluja". Svetega Rešnjega Telesa "Sacris solemniis" etc. pesmi so dovoljni dokaz resnice te trditve.

Tudi po slovenskih ameriških cerkvah se vedno bolj in bolj uvaja nazaj narodno cerkveno petje. Stare lepe pesmice, biseri cerkvenega petja, ne toliko po umetnosti, kakor po prisrčnosti prihajajo nazaj v veljavo.

Posebno naše slovenske šole pridno skrbijo za to cerkveno pesem. Kako lepo je pri šolskih naših mašah ob nedeljah, ko vsa šola poje!

S kakim navdušenjem naši malčki zapoje te pesmice! Dušo in srce povzdigne, kakor na perotih vsem, ki jih čujejo.

In to je prav!

Ako hočem čuti kako umetno proizvajanje pesmi, grem h koncertom. V cerkvi hočem pa pobožno petje, ki mi bo dvigalo srce k Bogu!

Zato pa moramo vsi ameriški Slovenci z veseljem pozdravljati da se oživlja med nami narodna cerkvena pesem.

Toda do sedaj nismo imeli knjig.

Za nas, Amerikance je pa odpomogel tej potrebi organist župnije sv. Vida v Clevelandu, **Mr. Matija Holmar**, ko je izdal svojo "Slava Bogu."

Čudimo se pogumu Mr. Holmar-

ja, da si je upal založiti toliko denarja za tako knjigo, za katero ni upanja, da bi se je več, kakor nekoliko sto prodalo, kjer je gmotna izguba gotova.

Zato pa moramo biti ameriški Slovenci gospodu izdajatelju toliko bolj hvaležni, ker je njegovo navdušenje za slovensko narodovo cerkveno pesem in ljubezen do naroda samega, žrtvovalo tako veliko finančno žrtev. Ko bi bil bogat, bi bil lahko žrtvoval. Toda ker je reven, je žrtev in izguba toliko občutnejša in na naši strani dolžnost hvaležnosti toliko večja.

Ne bomo ocenjevali te lepe knjige. Priporočamo jo samo vsem našim čitateljem, pred vsem pa slovenskim cerkvenim zborom, kar najtopljeje, da jo vsi uvedo in da jo vsi naroče nekoliko več, kakor jo pa rav-

no takoj potrebujejo, da bo dobil gospod zalagatelj vsaj nekoliko nazaj, kar je potrošil. Ako bi je vse slovenske cerkve po par sto iztisov naročile in takoj plačale, mislim, da bi se že nekaj povrnilo.

Tudi slovenske družine, kjer so otroci in znajo kak instrument, ali glasovir ali orglje ali gosle, naj bi jo mati kupila svojemu otroku, da bi doma skupaj z materjo večkrat zapeli katero teh lepih pesmic. Kako lepo je čuti v hiši tudi kako sveto pesem, ko se oče in mati združita z otroci. Otrok, ki zna igrati, zaigra, vsi drugi pa lepo zapojejo! To je gotovo najlepša molitev!

"Slava Bogu" stane \$1.50 in ima 251 pesem.

Dobiva se tudi v našem upravnistvu.

Mati Elizabeta:

V večerni uri.

Na stenah, po oknih večerni mrak,
po tleh se potezajo sence,
v ospredju razpelo kipi v zrak,
zeleno luč
pripenja nanj vence.

Pod križem redovnica mlada kleči,
njen križani Ženin jo gleda,
ljubezen na njenih ustnih gori,
ljubezen v očeh,
odpoved je njena beseda.

Vse žrtve od zjutraj, od celega dne,
odpovedi mnoge, velike
zaupno polaga v odprto srce
v veseli zavesti,
da zanje edino le Križani ve.

Tam zunaj pa svet za svetom drevi,
kaj križ, kaj luč mu je večna?
Živeti! Živeti! — Dokler se živi! —
A niti od daleč ne slutí,
kako je pod križem redovnica srečna.

TVOJ NEDELJSKI TOVARIS.

Piše Rev. J. C. Smoley.

ČETRTA ADVENTNA NEDELJA.

In je prišel v vso pokrajino Jordansko in je oznanjeval krst pokore v odpuščenje grehov. — Luk. 3, 3.

Predno je Kristus Gospod javno nastopil kot učitelj človeštva, pripravljal mu je Janez Krstnik pot: "Jaz sem glas vpijočega v puščavi; pripravite pot Gospodu", tako je govoril sam o sebi (Jan. 1, 23.) Živel je strogo, tako da so ga imeli za preroka; Kristus sam je rekel, da je več kot prerok. Njegove besede so bile ostre: "Vsako drevo, ki ne obrodí sadu, bo izrevano in vrženo v ogenj". Z vso vnemo jih je opominjal k pokori: "Storite vreden sad pokore." In to poslednje je označil Janez Krstnik za pripravo za sprejetje Kristusa.

Dragi moji, ravno tako dela cerkev, posebno sedaj v adventnem času. Po ukazu cerkve oznanjamo mi duhovni ljudstvu pokoro, in oznanjati jo moramo z vso strogostjo. Gorje župniji, v kateri bi župnik o napakah v župniji molčal in na strogost Gospodovih nauk ne opozarjal. Ljudstvo bi pripeljal do zmot in nevere.

I jaz vam kličem danes s sv. Janezom: Storite vreden sad pokore! Kaj pa pomenjajo te besede? Mnogi mislijo, da so zadostili, če so šli k spovedi in se svojih grehov spovedali, da so tako že pokoro opravili. Je to zmeta, prijatelj moj; s tem še nisi storil "sadu pokore." Pokora zahteva nekoliko več, in to vam hočem danes razložiti.

* * *

Sami od sebe bi nikoli ne vedeli, kako zadostiti za grehe, ko nas ne bil o tem Bog poučil. Greh je neskončno razžaljenje božje — toraj

bi morala biti tudi naša pokora neskončna. Ker smo pa slabotne stvari, nam je bila pokora olajšana. In v čem obstoji?

Sv. Pavel, oče vseh spokornikov, ki je sam na sebi najlepše skusil, kaj pomenja, storiti vreden sad pokore, nam to jasno pove. V listu do Rimljanov napisal je sledeče krasne besede:

Bratje! Po človeško govorim zavoljo slabosti Vašega mesa: Kakor ste namreč dali svoje ude, da so služili nečistosti in krivici v hudobijo, tako dajte zdaj svoje ude, da služijo pravici v posvečenje.

Dobro si zapomnite te besede: "Po človeško govorim, zavoljo slabosti vašega mesa."

Apostol se ozira na našo slabost, na našo krhkost: "Kakor ste dosedaj dajali svoje ude k nečistosti in krivičnosti, tako jih sedaj dajte v službo pravičnosti." To je: V čemur si grešil to moraš popraviti, ako hočeš storiti vreden sad pokore. Si li grešil z mislim — obrniti moraš svoje misli k Bogu. Si li grešil z jezikom, moraš popraviti, kar si z jezikom pregrešil. Si li grešil s srcem, s slabimi nagnjenji, obrniti moraš svoje srce k Bogu. Glej, prijatelj moj: **Pokora misli, ust in srca je potrebna.**

1.—**Pokora misli.** Z mislimi se mnogo greši. Kako marsikdo premišluje, kako bo prelomil božjo zapoved. Kako premišluje, kako bo škodoval cerkvi. Prijatelj moj, če so bile tvoje misli od cerkve in Jezusa Kristusa odvrnjene, pomisli sedaj, ako hočeš storiti vreden sad pokore, kako bi se Bogu dopadel; pomisli, kako bi voljo božjo izpolnjeval; pomisli, kaj bi lahko vse v korist in prosphe cerkve storil. To bo pokora misli. Zgled take pokore nam je

sv. Pavel. Koliko je on prej grešil v mislih! Bil je sovražnik Krista in vedno je premišljeval, kako bi njegovo vero sramotil, njegovi cerkvi škodoval, kako bi mogel kristjane spraviti v ječo in smrt. Gospod pa ga je razsvetil, poklical k sebi. In Pavel je storil vreden sad pokore; prej je mislil, kako bi vero sramotil, sedaj je mislil, kako bi vero proslavljaj. Prej je klepal načrte, kako bi cerkev uničil, sedaj je premišljeval, kako bi jo razširil. Zgled take pokore v mislih daje nam Marija Magdalena. Doma iz mesta Magdala vdala se je že v mladosti razkošnemu grešnemu življenju. Mislila je le, kako bi mogla ugoditi vsem svojim strastem, in ta misel jo je pripeljala v mesto Jeruzalem. In tu je slišala Gospoda, obrnila se je k Bogu, in sedaj vedno le premišljava kaj Bogu ljubelega bi mogla storiti. Prijatelj moj, to velja tudi nam! Dosedaj si mislil le, kako bi se Bogu protivil, to je, kako bi prelamljal njegove zapovedi. Zdaj misli, kako se bi Bogu dopadel. Dosedaj si mislil le na to, kako bi cerkev in duhovne preganjal, sedaj misli, kako bi pokazal v dejanju, da si zvest otrok svoje matere, sv. katoliške cerkve!

2.—**Pokora ust.** Z ustmi se mnogo greši. Koliko kletvin pride iz ust; koliko brezverskih, bogokletnih govorov! Koliko obrekovanj, koliko laži! "Jezik je majhen ud", pravi sv. Jakob, "pa stori velike reči." Prijatelj, če hočeš storiti res dobro pokoro, storiti jo moraš tudi z ustmi. Dosedaj si morda mnogokrat govoril proti cerkvi, jo sramotil, širil brezverstvo — od sedaj naprej naj tvoja usta hvalijo Gospoda in njegov nauk. Dosedaj si svojega Odrešenika tajil — od sedaj naprej ga

vedno in povsod spoznavaj! Dosedaj si hujskal proti cerkvi in duhoščini — od danes naprej naj tvoja usta vabijo ljudi k Gospodu! To bo pokora ust. Ako hočete imeti zgled, opozarjam vas zopet na sv. Pavla. Kako je hujskal prej proti Kristu in njegovi veri! S kako vnemo je govoril po šolah in zborovanjih proti veri Kristovi in njenim pristašem! Ko se je pa spreobrnil, storil je pokoro s svojimi ustmi. Oznanjal je Krista Judom in poganom; oznanjal ga v šolah in na shodih, da celo v judovski zbornici. Krista ni več tajil, povsod je oznanjal njegovo slavo, in tako tisoče in tisoče pridobil za Kristovo vero. To je bila pokora ust.

3.—**Pokora srca.** S srcem se mnogo greši. Veste, da je Gospod rekel, “Ljubi Gospoda svojega Boga iz vsega svojega srca”. Toda mesto da bi Boga ljubil, človek Boga sovraži. Mesto da bi ga ljubil, bi ga prignal še enkrat rad na Kalvarijo. Mesto da bi ljubil cerkev, bi jo najraje uničil. Prijatelj moj, če hočеш storiti vreden sad pokore, stori jo s srcem; s celim srcem se okleni svojega Boga, s celim srcem okleni se cerkve. Ako hočete zgled, opozarjam vas zopet na sv. Pavla. Sovražil je prej Krista — vsaj veste, da mu je Gospod rekel: “Jaz sem Jezus, kateremu se ti ustavljaš.” In ko se je obrnil k Gospodu, ljubil ga je z ljubeznijo, da ga nikaka stvar na svetu ni mogla več od ljubezni odvrniti.

Niti meč ga ni mogel ločiti od ljubezni Gospodove, končal je svoje življenje kot mučenec ljubezni do Gospoda. Prijatelj moj, ravnaj i ti tako! Dosedaj se morda v svojem sreču za Boga nisi brigal, si ga sramotil in ga morda celo preganjal — s srcem stori sedaj vreden sad pokore. Ljubi svojega Izveličarja. Naj te nikaka stvar več od njega ne loči. In če bi bil tvoj oče, ki bi te hotel od Gospoda odvrniti, če bi bila tvoja mati, ne poslušaj jih, ampak ljubi svojega Gospoda; zakaj Kristus pravi: “Kdor ljubi očeta ali mater

bolj ko mene, ni mene vreden.” (Mat. 10, 37).

In kar velja o ljubezni do Boga, to velja o ljubezni do bližnjega. “Ljubi bližnjega kakor samega sebe”, nam ukazuje Gospod. Če si dosedaj svojega bližnjega sovražil, morda mu celo škodoval — popravi to s celim srcem; ljubi ga, stori mu dobro!

To bo pokora mislij, pokora ust in srca; in s tako pokoro zadostili bomo pred Bogom za svoje grehe. Delajte pokoro, dokler je čas. Vzpodbuja nas k temu sv. cerkev, vzpodbuja nas k temu Gospod sam — poslušajte glas svoje matere, sv. cerkve! Tako se bote najlepše pripravili za prihod Gospodov, in tako se bodo tudi nad vami izpolnile besede današnjega sv. evangelija: “In vse človeštvo bo videlo izveličanje božje.” Amen.

NOVO LETO.

For behold short years pass away . . . Job 16, 23.

Vstopamo v novo leto. Včeraj smo se zbrali zadnjikrat v minulem letu v hramu božjem, da smo se Bogu zahvalili za vse dobrote, katere nam je v minulem letu podelil — danes stojimo ob pričetku novega leta.

Kako se nam bo pač v tem letu godilo? Bodemo li srečni ali nesrečni? To so misli, ki nam nehote prihajajo v glavo. Nikdo pa ne more dati na to odgovora, ker prihodnost je pred našimi očmi zakrita.

Toda eno reč pa lahko rečem: mnogo zavisi od nas samih, kako se nam bo v prihodnjem letu godilo. Nikdo ne bo mogel tajiti, da gredo premnogi svojevoljno v svojo lastno nesrečo, da si sami s svojo lahkomišljenostjo pletejo šibo in kopljejo prezgodnji grob.

Življenje, dragi moji, je dragocen dar! Kako mnogo je odvisno od tega, če porabimo vsak trenutek našega življenja dobro, da bi v resnici šli po poti sreče!

Premišlujmo danes, dragi moji, kaj je življenje.

* * *

Kaj je življenje?

1.—Sv. pismo nam odgovarja: **Življenje je potovanje.** Ko je egiptovski faraon vprašal očaka Jakoba, koliko ima let, je odgovoril: “Dni mojega potovanja je stointrideset let”, (1. Moz. 49, 7) — življenje naziva torej potovanjem. In sv. Pavel piše v listu k Židom: “Nimamo tu stalnega mesta, ampak bodoče iščemo” (13, 14), to pomeni: Skozi to življenje potujemo k kraju, ki je onkraj zemlje.

K komu pa potujemo v tem življenju? Odgovor je lahak. Ne samo k grobu, ker tako žalostnega namena za nas Bog ni določil. Pač pa potujemo do nebeškega Betlehema, kjer nas pričakuje naš Zveličar, ki je rekel: “Kjer sem jaz, tam bo i moj služabnik” (Jan. 12, 16).

To je naš cilj.

Ako je pa naše življenje potovanje k Kristu, moramo biti pa previdni, da ne bomo zgrešili pota, ki pelje v nebeški Betlehem. Kdo pa nam bo kazal to pot?

Pastirjem je to pot pokazal angel; ko je rekel: “Rojen vam je danes Zveličar, ki je Kristus Gospod, v mestu Davidovem. In to vam bo v znamenje: Našli bote dete v plenice povito in v jasli položeno.” Pastirjem ni bilo po teh besedah najti težko poti k Kristu in Krista samega.

Trem kraljem je kazala pot zvezda: “In glej zvezda, katero so videli na vzhodu, je šla pred njimi.” In zvezda jih je pripeljala v Betlehem k Zveličarju.

Kdo pa bo nam kazal pot k nebeškemu Betlehemu, k Zveličarju?

Za to je poskrbel Kristus sam. Vstanovil je svojo cerkev in ji naročil, da bi nam kazala pot. “Učite vse narode, učite jih spolnovati vse, kar sem vam ukazal.” Cerkev Kristova nas ima voditi; on ji je obljubil pomoč do konca sveta: “Jaz ostanem z vami do konca sveta” (Mat. 28, 28). Rekel je, da jo bo sv. Duh vedno vodil: “In prosil bom Očeta in vam bo dal drugega Tolažnika, Duha resnice, da bo pri vas na veke. . . . Tolažnik pa sv. Duh, ki vam ga bo Oče poslal, vas bo učil vsega” (Jan. 14, 166. 26). Rekel

je Kristus, da nas bo on sam v tej cerkvi učil: "Kdor vas posluša, mene posluša; kdor vas zaničuje, mene zaničuje."

Kristusova cerkev nas ima torej voditi k Kristusu, ona jedina nam kaže pot v Betlehem. Zato pa pazimo, da te poti ne zgrešimo. Koliko jih je, ki hočejo sami najti pot v Betlehem; vprašajte jih: Kje pa je obljubljeni sv. Duh, da bi vas vodil? Kje imate vi obljubljeni, da bo Kristus pognal satana: Poberi se, satan!, zato se tudi vi ne dajte speljati od prave poti k nebeškemu Betlehemu.

2.—Kaj je življenje? vprašam dalje.

In sv. pismo odgovarja: Čas dela. Šel je gospodar, pravi Kristus v priliki, da bi najel delavce za svoj vinograd.

Mi smo delavci, Bog naš gospodar. Moramo torej delati, in gorje temu, kdor bi lenaril!

In kje je ta vinograd, v katerem moramo delati, in kako delo moramo opravljati?

Vinograd božji je tvoja duša. Za njo treba skrbeti, njo treba varovati sovražnikov; za njo treba skrbeti, da si jo ohraniš čisto, da bo obrodi la dober sad: z deli pobožnosti, z deli ljubezni, z deli usmiljenja. To je tvoje delo. Toda človek le prerad pozablja na to resnico. Duša je popolnoma zapuščena, v nji raste vsakovrstno trnje in plevel, a dobrega nič. Tak človek bo pogubljen na veke.

Zato ne pozabimo resnico: Naše življenje je čas dela v vinogradu Gospodovem. Porabimo vsak trenutek, da nas večer življenja ne bo prehitel: "Pride noč", pravi Zveličar, "ko nihče ne bo mogel več delati." Kaj čaka takega človeka kakor beseda Kristova: "In nevrednega hlapca vrzite v vnanjo temo" (Mat. 25, 30).

3.—Kaj je življenje? vprašam dalje.

In sv. pismo nam zopet odgovarja: Življenje je boj. "Boj je človeško življenje na zemlji", pravi pobožni Job. (7, 1.), in apostol Pavel je napisal ob koncu svojega pisma Timoteju: "Dobri boj sem bojeval" (11. 4, 7).

Za kaj se bojujemo? Proti komu se bojujemo?

Bojujemo se za krono večnega zveličanja. "Prihranjena mi je krona pravičnosti", piše apostol Pavel, "katero mi bo dal v oni dan Gospod, pravičen sodnik, a ne le meni, ampak vsem, ki ljubijo njegov prihod." (4, 8). In to krono si moramo priboriti, ker "nebeško kraljestvo silo trpi in silni ga potegnejo nese" (Mat. 11, 12), to je: za nebeško kraljestvo se ti treba boriti.

In proti komu se bojujemo? Proti vsem, ki nas hočejo pripraviti ob nebeško plačilo. Je to naše telo, ki si želi vse drugo in naš duh. Je to svet, ki nam hoče iztrgati iz naših src vero, upanje in ljubezen k Kristusu Gospodu. Je to hudobni duh, ki je celo našega Zveličarja skušal

in ki tudi nas na raznovrstne načine skuša. Je to težak boj, a izvojevati ga moramo, ako hočemo doseči krono večne slave.

Žalibog le premnogi pozabljajo na ta boj. Bojujejo se za dobiček, za posvetno čast, na nebeško krono pa pozabljajo; žive kakor zahteva njihovo telo, kakor jih vabi svet, in kakor jih skuša hudobni duh. Tem pa kliče Gospod: "Kaj namreč pomaga človeku, ako pridobi ves svet, pa pogubi svojo dušo? Ali kakšno zameno bo dal človek za svojo dušo? Sin človekov bo namreč prišel v veličastvu svojega Očeta s svojimi angeli, in takrat bo povrnil vsakemu po njegovih delih." (Mat. 16, 26, 27.)

Bojujmo se torej neustrašeno in stanovitno proti vsem sovražnikom našega zveličanja! Spominjajmo se svetnikov in svetnic, kako so se ti bojevali! Rajše so vse pretrpeli, kakor da bi prišli ob svoje zveličanje. "Le eno nebo imam", je rekla sv. Terezija, "in če to izgubim, ostaja mi le pekel." Zato so kralji in cesarji rajše pustili svoj prestol, se podali v samoto, kakor da bi izgubili nebesa.

To, prijatelji moji, je naše življenje na svetu: potovanje, čas dela, bojevanje. Potujmo k nebeškemu Betlehemu zvesto po poti, ki nam jo kaže naša sv. cerkev, delajmo pridno v vinogradu Gospodovem, dokler traja naše življenje; bojujmo se neustrašeno, da si priborimo krono večne slave. Amen.

Marijino drevo v Egiptu blizu Kaire.

Iz katoliškega in nekatoliškega sveta.

AMERIŠKE NOVICE.

Chicaška nadškofija je dobila te dni novega pomožnega škofa v osebi sedanjega kanclerja Very Rev. Msgr. E. F. Hobana, DD. — Novi škof Hoban je jako priljubljena oseba v Chicago kakor med duhovščino, tako med laištvom. Njegovega imenovanja so se razveselili vsi katoliki velike škofije. Posvečen je bil 21. decembra v katedrali Najsvetjšega Imena v Chicago. Posvetil ga je njegov nadškof Most Rev. G. W. Mundelein DD. ob azistenci škofa McGavicka, dosedanjega škofa mesta. Chicago, in škofa Molloya iz Brooklyna, N. Y. — Tudi mi se veselimo tega imenovanja, kajti novi škof je bil naš dobri in ljubeznjivi prijatelj, od kar smo prišli v Chicago. Vedno je stal na naši strani proti vsem napadom na nas, ker je takoj v začetku vedel, v kake razmere pridemo. Zato mu prvi iskreno častitamo in mu želimo obilo blagoslova in zdravja v novi vzvišeni službi.

Škofija v La Cross, Wis., je dobila svojega novega škofa v osebi dosedanjega pomožnega škofa Chicaškega Rt. Rev. Alexandra McGavicka. — Škof McGavick je svet človek in navdušen delavec v vinogradu Gospodovem. Z njim bo škofija dobila izvrstnega voditelja in skrbnega očeta. Slovence pozna, ker je tukaj pri nas govoril na snodu Zveze Katol. Slovencev in Holy Name Society. V njegovi škofiji je slovenska župnija Willard.

Pri sv. Lorencu v Clevelandu, Ohio, so imeli 40 urno pobožnost, ki je izvrstno uspela. Navdušeno delo goda župnika Rev. Omana in kapelana Rev. Bombača rodi lepe sadove. Imeli so tudi birmo.

Pri sv. Vidu v Clevelandu so imeli svo birmo v novembru. Obiskal jih je prvič novi škof. Birmancev je bilo nad 500.

Štiridesurna pobožnost se je vršila v Indianapolis, Ind., katero je vodil Rev. Benvenut Winkler OFM, iz Chicago.

Tridnevno pobožnost so imeli konec novembra pri Mariji Pomagaj v Pueblo, Colo. Pobožnost je vodil Rev. Hugo Bren Dr. OFM, iz Chicago. — Isti gospod, Rev. Hugo Bren je vodil tudi tridnevno pobožnost v Leadville, Colo.

Slovenska župnija v So. Chicago je priredila prvi Minstrel Show na Thanksgiving dan.

ZAHVALE.

So. Omaha, Neb. — Srčno se zahvaljujem Materi Božji in ljubemu Jezusu

za uslišano prošnjo, katero sem dobila po boži pomoči in to pošljem \$1 ker sem to ohljubila Ave Maria listu.

Katarina Spreitzer.

Kansas City, Kans. — Julija meseca me je začelo tako peči v prsih, da nisem vedela kaj bo iz tega prišlo. Bala sem se že, da bom mogla iti v bolnišnico. V tem pa mi pride na misel, da bi se k Mariji zatekla in jo prosila pomoči. Ko so bolečine le naraščale, sem se obrnila prav zaupno k Mariji in res po enem mesecu so vse bolečine prešle. Bodi ti sočkrat zahvaljena prečista Devica Marija.

B. O.

Springfield, Ill. — V prigribu pošljem mal dar v zahvalo Mariji za ljubo zdravje.

Mary Gorc.

Ely, Minn. — Javno se zahvaljujem Mariji prečisti Devici za uslišano molitev.

K. Spreitzer.

(Ta zahvala je pomoti izostala do zdaj. Oprostite.)

Aurora, Minn. — Obljubila sem, da se bom javno zahvalila v listu "Ave Maria" Materi Božji za uslišano prošnjo in darujem za eno sv. mašo.

F. S.

DAROVIL ZA AVE MARIA.

\$10.00: Rev. Jos. Tomšič, New Haven, Conn.

\$5.00: Neimenovani, Chicago, Ill.; N. N., Cleveland, O.; N. N., Cleveland, O.; Anna Rován, Johnstown, Pa.; Antonia Požun, Johnstown, Pa.; M. Neimenovana, Neimenovani, Amalija Uršič, Joliet, Ill.; Alojz Virant, Lorain, O.; Mary Hoge, Bridgeport, O.

\$3.00: John Burgstaller, Minn.; Mary Otoničar.

\$2.00: A. A. Kranjc, Mary Drobnič, Mary Verhovec, Margareta Grizold, Jakob Lovšin, St. Francisco, Cal.; Mary Švigel, Forest City, Pa.; Ivan Bišan, Farrel, Pa.; Agnes Jereb, Frances Dermote, Morgan, Pa.; Mary Tomažič, Mihale Tomažič, Helena Zore, Mary Zore, Franc Čulik, Joliet, Ill.; Mr. Slokan, Bridgeport, Pa.; Anna Badovincac, M. Siller, Niagara, Wis.; Nikolaj Simanič, Beadling, Pa.

\$1.50: G. Podpečnik, Barberton, O.

\$1.00: M. Gostič, Barbara Hočevar, New Castle, Colo.; Mary Fabjan, John Udony, Stanislav Hoge, Bridgeport, O.; J. Kamin, N. N., Waukegan Ill.; Frančiška Sterle, A. S., Canonsburg, Pa.; Fenny Patrič, Forest City, Pa.; Johana Kocjančič, Lansing, O.; Mary Seplč, Waterloo, Cleveland, O.; Mary Benedikt, Barbara Kočevar, Johana Marosek,

N. Y.; J. Dekleva, Pittsburg, Pa.; Mary Bombač, Eyeleth, Minn.; Mrs. Smoley, Rozi Sultzer, St. Mary's, Pa.; Mary Konečnik, A. Gerčman, Forest City, Pa.; Karolina Gabrenja, Cleveland, O.; Mary Tomec, Pittsburg, Pa.; Martin Tomec, Joliet, Ill.; Mary Lovška, Power Point; Mary Gorc, Springfield, Ill.; B. O., Kansas; Terezija Strah, Katarina Kuhelj, Cleveland, O.; Mrs. Škerl, Cleveland, O.; M. Bevc, Cannonsburg, Pa.; Marko Plut, Miss Anna Možek, Barberton, O.; Katarina Spreitzer, Anna Gerčam, Forest City, Pa.; Agnes Debevc, La Salle, Ill.; J. Meglen, Pueblo, Colo.; Josephina Pinter, Burgettstown, Pa.; Mrs. Markovič, Frontenac, Kans.; Anna Terlep, Frontenac, Kans.; Franc Ambro, Julia Pavkovič, Frank Perovšek, Willard, Wis.; M. Hitti, Pullman, Ill.; Roza Krasovič, Mrs. K. Fajfar, Terezija Jamnik, Mary Luzar, M. Krulec, Cleveland, O.; Blaž Močilnik, John Zajc, John Pelhan, Houston, Pa.; Mrs. Anna Banks, Detroit, Mich.

John Lesjak, La Salle, Ill. 50c; Mary Mahnič 50c; Helena Kocman 25c; Ana Hegler 60c; Meta Mavrovič, Luxor, Pa., 70c; Barbara Stricelj, Calumet, 50c.

ZA NOVO ŠTIFTO PRI RIBNICI SO DAROVALI:

Za novi tabernakelj:

Po \$1: Mr. Frank Lavrič, Mrs. Agnes Wiskovich, Mrs. L. J. Patrich, Mrs. Terezija Štefanich. — \$3: Miss Philipa Žagar. — Mrs. Marija Gornik, Cleveland, O., nabrala \$6: Po \$1: Mrs. Frances Korošec, Mrs. Marija Škulj, Mr. John Gornik, Mr. Jernej Knaus, Mrs. Karolina Modic. Po 50c: Mrs. Marija Zakrajšek, Mrs. Uršula Lovšin.

Za slikanje cerkve:

Miss Philipa Žagar \$2, Mrs. Marija Mavrovič \$1. Mrs. Marija Gornik, Cleveland, O., nabrala \$6: po 50c Mrs. Marija Štupica, Mrs. Rozalija Kocjančič, Mrs. Apolonija Lah, Mrs. Pavlina Novak Mr. Josip Stampfel, Mrs. Marija Ivanc, Mrs. Magdalena Petrič, Mrs. Josipina Golobič, po 25c: Mrs. Ema Florjancič, Mrs. Johana Arko, Mrs. Alojzija Godič, Mrs. Apolonija Kozina, Mrs. Marija Klaus 35c, Mrs. Marija Gornik 65c, Mrs. Terezija Štefanich \$1.

Bog in Devica Marija naj dobrotnikom stoterno poplačata! Kdor želi še kaj darovati za Novo Štifo naj pošlje na naslov: :

Rev. Benvenut Winkler, 1849 W. 22nd St., Chicago, Ill.

NAŠ STRIČEK

Chicago, Illinois. — Dragi striček! — Večkrat sem že mislu Vam kaj pisat iz Chicage, pa nisem imel kaj posebnega ali pa naj Vam po pravici povem, potihem, da ne bojo vsi slišali, bil sem lazy.

Zdaj Vam imam pa nekaj posebnega sporočiti morebiti ste že slišali da imamo novo piano v naši cerkveni dvorani, in še nekaj družega. Mr. Račić naš organist pri naši cerkvi ima 8 mladih piano pupils in bo naredil koncert z nimi na Sv. Štefana večer. Jaz sem tudi eden njegovih učencev zato vas vljudno vabim, da pridete tudi Vi pogledat in pripeljite vse svoje prijatelje in znanee, ker se v boste prepričali da se mi mladi slovenčki zanimamo za art. Ker vam šele v prvič pišem se bojim več pisat da ne bi šlo to pismo v Vaš basket. Vošim vam veseli božični praznik in na svidenje na Sv. Štefana večer.

Frank Jenškovec.

Dragi Frank: Bom skušal priti, da bom videl koliko ste se naučili. To je jako lepo, da se otroci zanimajo za godbo. Le rad se uči, da boš kedaj še kak velik umetnik. Pa le še kaj mi piši.

Pozdrav.

Tvoj striček.

Cleveland, Ohio. — Dragi striček: — "Vem, da mislite, da sem Vas pozabila. Žalostna sem ko ne morem dobiti novih naročnikov za "Ave Maria", ker so slabi časi. Bog dej kej boljši razmere, tako dolgo bom šla od hiše do hiše, da bom vsaj enega novega našla za krizmus. Dragi striček, vam dam vedet, da smo imeli bermo, dosti otrok je bilo. Mislila sem, da boste tudi vi tukaj. Mi smo Vas vidli pri sv. Lovrenc. On Christmas I will try my very best to do something for you (you know) what I mean. How did you spent your Thanksgiving day? I will remain your
Christine Zakrajšek.

Draga Kristina: Jako me veseli, da si tako dobrega duha, da se trudiš za list "Ave Maria". To je res lepo od tebe. Bog Ti plačaj! Veseli me, da boš tu-

di na božični dan storila za me, kar sem Vas prosil. Moj Thanksgiving je bil pa tak, kakor vsak drugi dan, pisal sem in pisal. Draga Christina, le še kaj mi piši. Pozdravljena.
Tvoj striček.

Sheboygan, Wis. — Dragi striček: Jaz sem star 13 let in hodim v high school. Bil sem že na Vašem kornerju enkrat, potem sem skušal večkrat kakega novega naročnika dobiti na "Ave Maria", pa pa tudi nisem pisal več. Mama mi je večkrat rekla, da moram naročnika dobiti, nobenkrat mi ni bilo mogoče in potem da bom potem lahko pisal. Mama je včasih dobila kakega naročnika, meni se pa ni nikoli posrečilo. Sedaj moram Vam pisati tudi žalostno novico, da mi je bratec umrl četrtega oktobra. Imeli smo Cirila in Metoda in sedaj, je ostal samo Metod. Star je bil sedem let. Bolan je bil samo en keden. Ne morem popisati, kako smo bili vsi žalostni, ko je nas zapustil ker smo ga imeli vsi radi, ker je bil najbolj priden izmed vseh. Narrajši je bil sam in kadar je imel čas je bilo njegovo delo rože zalivat. Ne veste, striček, kako smo bili potolaženi, ko so pravili drugi otroci ko so prišli iz šole da so v treh razredih molili rožen kranc za našga Cirila. Jaz bi priporočal vsem slovenskim otrokom, da bi hodili v katoliško šolo, ker se veličko lepega tam učijo. Tukaj pri nas še nimamo slovenske šole, kar pa upamo, da bo v kratkem zgotovljena ker se nas Father Cherne zelo trudijo, da bi se skoraj začela slovenska šola. Naj pa zadostuje za danes bom pa drugič še kaj napisal prosim popravite, če ne bo kaj prav ker še ne znam dobro slovensko pisati. Z Bogom striček.

Joe Goličnik.

Dragi Joe: Sprejmi moje sožalje, da si izgubil ljubljenega brata Cirila. Vendar bodi vesel, on je srečen pri Bogu. Me jako veseli, da hodiš v katoliško šolo. To je v resnici najboljša šola za katoliške otroke. Vsi dobri otroci se drgam nočejo iti, kakor v katoliško šolo. Me veseli tudi, da boste imeli v Sheboyganu kmalu slovensko šolo. O, to bo lepo! Le radi imejte Fathra Černeta, ki so tako dobri, da Vam jo bojo preskr-

beli. Le še večkrat piši. Me veseli tudi, da se tako trudiš, da bi nam kakega novega naročnika dobil za list Ave Maria. Jako sem Ti hvaležen. Pa če ga prav ne dobiš, le večkrat mi piši. **Tvoj striček.**

Cleveland, O. — Dragi striček in tudi tukaj Vam pošljem nekaj malega. Pa drugič kaj več. In dragi striček, Vam tudi sporočim, da precej dobro napredujem v High School Holy Name. In Vam moram tudi povedat, da smo šli nasproti pozdravit škofa in so nas vse blagoslovili in nam dali 30. prosto. Z Bogom.

Mary Kastelic.

Draga Mary: — Me jako veseli, da lepo napreduješ. Le pridna bo di in pa velikrat mi piši. Tudi se Ti lepo zahvalim za vse, kar si poslala. Pozdravljena.
Tvoj striček.

Ely, Minn. — Dragi striček: — Tudi jaz pridem na Vaš korner. Jest sem učenec 5. razreda in hodim v public šolo. Mame učijo slovensko pisati in brati jest sem deset let star. Jest Vam pošljem za Xmas present stamps za 25c. Z Bogom, dragi striček. Drugikrat kaj več.

John Maren.

Dragi Johnny: — Me jako veseli, da si mi pisal in te prosim, le še večkrat kaj sporoči. Hvala Ti za Tvoj Xmas present.
Tvoj striček.

Leadville, Colo. — Dear Father: — I am writing you a few line sto ask you if you have any more Almanacs. If you have send me three more, please. I am thanking you very much for the present. Yours truly
John Vidmar.

Dragi John: Jaz sem Ti poslal koledarje in upam, da si jih že razpečal. To je jako lepo, da se trudiš za dobro stvar. Pozdravljeni!
Tvoj striček.

Cleveland, O. — Dragi striček: — Prosim, ne vrzite to moje prvo pismo v tisti koš, ko sem včasih slišala, da ga imate s stojali, ki je v zvezi s strojem, da kar stroju ni všeč, pa vse koš požre. Jaz hodim v svetega Lovrenca šolo in hodim v 5. grade. Starja sem 11 let. Zdaj smo imeli 40 urno pobožnost in kar je bilo v moji moči sem se vse tri dni udeležovala. Tudi na dušo nisem pozabila in sem šla vse tri dni k sv. obhajilu, kakor so nam naš Father Oman svetovali. Zdaj pa še Vam vošim vesele božične praznike, da bi jih še mnogo let doživeli in da bi se pri sv. maši name spomnili in našega dobrega Fathra Omana, da bi jim lubi Bog dal še dolgo življenje. Z Bogom. Dragi striček.

Frances Okor.

Draga Frances: — Me jako veseli, da si se tudi Ti oglasila. Pa kako lepo že znaš slovensko pisati. To je pa jako lepo. Tudi je lepo od Tebe, da si šla vse tri k svetem obhajilu. Le velikrat pojdi, pa te bo Jezušček zelo rad imal in blagoslovil.
Tvoj striček.

Telephone: Canal 1614

Vstanovljeno 1888.

A. M. KAPSA

Slovenem priporočam svojo trgovino z

ŽELEZNINO.

Pošteno blago —
zmerne cene.

2000—2004 BLUE ISLAND AVENUE,
Cor. 20th Street., Chicago, Ill.

Pridite in prepričajte se!

Severova zdravila vzdržujejo
zdravje v družinah.

Kašelj in prehlad.

V tem letnem času vlada kašelj in prehlad pri odraslih in pri otrocih. Če se zanemari, se razvije iz nje-
ga komplikacije, ki se lahko nevarne. Izbegnite se zlim posledicam prehlada z vzetjem Severa's Cold and Grip Tablets (Severjevih Tabletov zoper prehlad in gripo). Cena 30 centov.—Hitro od pomoč proti kašlju dobite, če vzamete

Severa's Cough Balsam

(Severjev Balzam zoper kašelj). Pomirjuje razdraženost, omehča izločevanje, ustavi kašelj, povzroča laglje dihanje in pomaga pri povrniti normalne stanje. Večje steklenice 60 centov, manje 26c. Pri lekarjih.

W. F. SEVERA CO.
CEDAR RAPIDS, IOWA

SEIZ BROTHERS

Priporoča vsem slovenskim duhovnikom svojo veliko izbirko

NABOŽNIH KNJIG

v vseh jezikih, vseh cerkvenih potrebščin, kipov, podob, svetinjic i. t. d.

Priporoča se tudi vsem slovenskim društvom pri nakupu zastav in društvenih znakov.

21 Barkley St., New York
Telefon: 5985 Barclay

KATOLIŠKI SLOVENC
ZAVEDAJTE SE SVO-
JE DOLŽNOSTI
IN PODPIRAJTE!
"KATOL. ČASOPISJE.

STENSKI KOLEDARJI.

Kakor vsako leto tako tudi za prihodnje sem nabavil lepo število velikih stenskih koledarjev, katere bodem delil odjemalcem zastonj v mestu in okolici, drugam pa bodem pošiljal proti mali plači na katerikoli kraj, mesto ali državo ali v Evropo.

Koledarji so z 12. listinami, vsaki mesec ima drugačne slike in so boljši kakor kedaj poprej cena ostane ista kakor je bila zadnje leto dasiravno me stanejo več kakor so me stali kedaj poprej, v resnici pa so vredni, da si jih naročite vsi. Brez velikega stenskega koledarja ne bi smela biti nobena družina ali pa pisarna, stane vas samo 25c, to pa zato, ker jih naročim število 10 tisoč, ako bi jih naročil malo svoto bi jim moral plačati po več kot še enkrat toliko.

Naročite se takoj, pošljite naročilo tudi za vaše prijatelje ali domačine. Naročite jih za v staro domovino vas nič več ne stanejo, do sedaj sem vsako leto poslal na tisoče koledarjev na vse strani.

Naročila prejmem takoj, koledarje pa bodem začel pošiljati z 1. decembrom, ne čakajte predolgo, ker potem imam preveč posla vse naenkrat za rasposlati. Pošljite v znamkah za poedine številke, za večje število bi prosil da mi pošljete v Money order. Naredite vedno natančen naslov kam in komu poslati.

ANTON GRDINA,

1053 East 62nd Street,

Cleveland, Ohio

S slabim želodcem ni vspeha!

Dr. Orison Swett Marden, sloveči pisatelj pripoveduje: "Možgani do-
be veliko kredita, ki bi ga pravzaprav moral dobiti želodec. In prav ima.
Na tisoče ljudi je na svetu, ki se imajo zahvaliti za svoj uspeh v življe-
nju in vsem dobri prebavi. Kdor ima slab želodec in trpi bolečine, ne
more nikdar popolnega speha. Najbolj zanesljivo zdravilo za slab
želodec je:

Zlata kolajna

San Francisco
1915

Veliko darilo

Panama 1916

TRINERJEVO AMERIŠKO ZDRAVILNO GRENKO VINO

Pripravljeno je samo iz grenkih rastlin,
korenin in lubja znane zdravilne vrednosti in
naravnega rdečega vina. Izčisti želodec, od-
pravi vse snovi in notranjosti, pospešuje pre-
bavo, vrne slast, ojači živce in celo telo. Za
zaprtje, slabo prebavo, glavobol, omotico, ner-
voznost, pomanjkanje energije, splošno ome-
moglost, i. t. d.

Trinerjeva Angelika Grenka Tonika

je splošno odvajalno in zelo okusno sredstvo proti slabostim telesnega vstroja,

TRINERJEV LINIMENT

je izvrstno zdravilo, zelo močno, toraj uporabno za zunanja zdravila.
Oprostilo te bo revmatizma in trganja. Ako so tvoji udje otrpli, ali imaš
bolečine v hrbtu, ali si kak ud pretegnil ali zvil, za otekline itd., ako si z
njim namažeš utrujene mišice ali nje potem, ko si se skopal, boš začu-
den čutil blagodejen vpliv.

TRINERJEV ANTIPUTRIN je najboljši čistilec za zunanjo upo-
rabo: Grgranje, izpiranje ust, čiščenje ran, odprtini i. t. d.

V vseh lekarnah.

JOSEPH TRINER COMPANY

1333-1343 S. Ashland Ave, Chicago Ill